

ното, незнайното, чудното : паспорта, една легитимация, документи, нѣколко рѣкописи.

Всички книжа носѣха името, портрета и черка на моя приятель Храбъръ. Нито следа отъ нѣкой другъ.

Азъ не зная, дали невъзможното въ тоя случай би се обяснило отъ следното, което съобщаваше американската полиция около смъртъта на Казимиръ Храбъръ : „Интересуващото ви лице биде намѣрено на 17 априлъ т. г. самообесено въ квартирата му, намираща се на ул. . . . Отъ показанията на неговитѣ близки и нѣкои други свидетели се установи, че покойниятъ е проявявалъ всички признаци на душевно болень : въпрѣки всички неопровержими документи, паспорти и др., той е твърдѣлъ, че се казва Секулъ Брадва, въ листа за самоличность е вписалъ белези, които нѣма, между другото, и ампутирани крака. Но най-силенъ признакъ на умопомрачение е проявилъ два часа преди самоубийството си : въ минутата, когато прислужниците отъ магазина на ул. . . . пренасяли рекламната кукла отъ витрината въ вжтрешността на зданието, Казимиръ Храбъръ се нахвърлилъ върху прислужниците, разблъскалъ ги и лудо притисналъ восъчната кукла, шепнѣйки нѣкакво чуждо име“ — —

Това обяснение ме постави въ още по-голъмо недоумение, защото точно на сжщата дата, 17 априлъ, следъ една случка напълно отговаряща на тая съ Храбъръ, азъ научихъ, когато ходихъ да го търся, че билъ намѣренъ самообесенъ въ квартирата му и докторъ Секулъ Брадва.